

Jak jsem se naučil jezdit na kole

Jako úplně malý kluk jsem jednou pod stromeček dostal krásnou tříkolku – co na tom, že měla každé kolečko jiné (byla to pravděpodobně „fuška“ údržbářů továrny, kde pracoval můj tatínek). Nemohl jsem se dočkat okamžiku, kdy na ní budu „drandit“ venku po dvoře, a tak jsem objížděl aspoň stůl v obýváku. Od jara jsem pak na ní jezdil přímo závodním tempem – že to bylo rychle, o tom svědčí, že jsem hned první závody na ní vyhrál před daleko většími kluky. Cenou pro vítěze byly tenkrát tři díly knihy J.V.Plevy Malý Bobeš, ze které mi tenkrát musela předčítat ještě maminka.

Ještě jsem ani nechodil do školy, když jsem se chtěl naučit jezdit na kole. Moji rodiče byli tenkrát vášniví cyklisté – na první dovolenou po válce například dojeli na bicyklech ze severní Moravy až do Bratislavy! Měli ovšem kola, jaká byla tenkrát obvyklá, tj. dosti těžká, bez měniče převodů, a sice máma „dámské“ - bez „štangle“ a táta „pánské“. Na to, abych se na některém z nich naučil, byla, jak už řečeno, především těžká a taky veliká – na sedlo jsem nedosáhl.

Ale měl jsem kamaráda z naší ulice, který měl to štěstí, že vlastnil dětské kolo – menší a lehčí. A na tom jsem se s jeho pomocí učil. Když už mi to jakž-takž šlo, podnikali jsme kratší – a stále delší – výlety po okolí mého bydliště. Kamarád Fanda jezdil na kole mé maminky, kde sice na sedlo taky nedosáhl, ale přesto kolo jakžtakž ovládal.

Jednou jsme se vypravili až k Moravské Sázavě, asi tři kilometry. Když jsme dosáhli nejvzdálenějšího bodu, o cosi jsme se nepohodli, a to tak, že Fanda sedl na své dětské kolo a ujel mi. Já jsem s brekem šel pěšky za ním. Když už jsem byl kousek od domova, napadlo mě, co kdybych to zkusil na mámině kole jet? A ono to kupodivu šlo, což mne tak nadchlo, že jsem zapomněl na naši rozepří a rozjel jsem se za Fandou s tím, že už tedy umím!

A od té doby jsem byl taky vyznavač cyklistiky, zanedlouho jsem zdědil tátovo kolo (on si pořídil nové) a podnikal jsem dlouhé výlety sám. Je nutno dodat, že začátkem padesátých let, o kterém je řeč, byl silniční provoz ve srovnání s dneškem téměř nulový, takže snad ani nějaké větší nebezpečí nehrozilo.

Toto kolo jsem měl pak dlouhé roky, stále jsem je vylepšoval (na nové nebylo ani pomyslení), dokonce jsem na jeho „štangli“ vozil ještě coby student gymnázia svoji milou na rande. A z tohoto kola jsem pak „přesedlal“ rovnou na mopedu – to je už ale úplně jiná historie.